

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Danielle Steel
Fall from Grace

Copyright © 2018 by Danielle Steel

All rights reserved.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2021

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK

Marina Sabovljević

UREDNIK IZDANJA

Tea Jovanović

LEKTURA

Snežana Gligorijević

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

DIZAJN KORICA

Sara Vranić

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2021

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

DANIJELA STIL

PAD
U NEMILOST

Sa engleskog preveo
Mirko Bižić

Stela

*Mojoj divnoj deci,
Bitiju, Trevoru, Todu, Niku, Samanti,
Viktoriji, Vanesi, Maksu i Zari.
Da vaši padovi budu što blaži,
da se brzo podignete,
naučivši dragocenu lekciju.
Nikada nije gotovo, bez obzira na to
kako stvari delovale.
Nek ste uvek blagosloveni
čudesnim novim počecima.
Volim vas svim srcem,*

*Uvek,
Mama / D. S.*

*Doći će trenutak kad ćeš verovati da je svemu kraj.
To će biti početak.*

– Luis Lamur

1.

Zagledana u letnju kišu, Sidni Vels se osećala kao da roni. Proteklih osam dana je bila u stanju šoka. Njen suprug, Endru, za kog je bila udata šesnaest godina, otišao je omiljenim motociklom da obavi neke poslove, sporednim, slabo prometnim putem u blizini njihove kuće u Konektikatu. Gajio je strast ka brzim automobilima i starinskim motociklima, i vozio je jedan od najboljih, *dukati*.

Obećao je da će se vratiti za koji minut, ali četiri sata kasnije i dalje nije bio kod kuće. Pretpostavila je da je sreo prijatelja, ili se prisetio još neke obaveze koju bi mogao da obavi kad je već napolju i uživa u vožnji po toplom letnjem danu. Nije se javio na mobilni kada ga je pozvala. Saobraćajna policija joj je kasnije rekla da je prešao preko mokrog dela puta i nešto šljunka. Nosio je kacigu, ali nije je vezao. Išao je na tako kratak put. Motor je proklizao, kaciga odletela. Rekli su joj da je bio mrtav na licu mesta. U pedeset šestoj godini. Sidni je postala udovica sa četrdeset devet godina. Sve je delovalo nerealno. Ništa nije bilo poznato, ništa nije delovalo moguće, a još je neverovatnije delovalo kada joj je njegov advokat došao u posetu.

Endru je bio na čelu investicione kompanije koju je nasledio od svog oca i bio je odgovoran muž, otac tridesettrogodišnjih blizakinja iz prvog braka, i očuh Sidninim dvema ćerkama, Sabrini i Sofi. Imali su, prema njenom mišljenju, savršen brak,

i očekivali su da će ostariti zajedno. Šesnaest godina je sada delovalo poput trena.

Sahranu je izgurala sa ćerkama pored sebe. Njene pastorke, Kira i Kili, sedele su na klupici preko puta sa svojom majkom, Mardžori, koja je doletela iz Los Anđelesa, i Kilinim mužem Džefom u pratnji. Živeli su u blizini i ostavili su kod kuće svoje sinove, trogodišnjaka i petogodišnjaka. Kira je sa svojim trenutnim momkom živela u Njujorku, u Vest Vilidžu, u kući od opeke koju joj je otac kupio kad je imala dvadeset pet godina. Kako bi bio fer prema obe ćerke, u isto vreme kupio je i Keli kuću koju je želela u Konektikatu, blizu svoje. U to vreme je ona bila sveže udata, želela je decu, i više je volela život na selu, međutim, s rođenjem njihovog drugog deteta, kuća je postala premala za njih, i razmišljali su o nadogradnji, uz pomoć njenog oca, naravno.

Njihova majka, Mardžori, Endruova prva supruga, preselila se u Los Anđeles nakon razvoda pre sedamnaest godina, godinu dana pre nego što je Endru sreo Sidni. Dakle, Sidni nije igrala nikakvu ulogu u njihovom razdvajanju, niti u raskidanju braka, niti u ogromnoj sumi koju je Endru isplatio Mardžori nakon brakorazvodne parnice. Bio je velikodušan čovek, čak i prema ženi koja je ostala ogorčena i ljuta i dve decenije nakon što ju je napustio. Brak je jednostavno umro. Bila je nesrećna žena, većito nezadovoljna, i to je širila na sve oko sebe. Endru jednostavno nije mogao to više da podnosi.

Mardžorin bes i ljubomora su se lako preusmerili na Sidni, kad se upoznala sa Endruom, i uspešno je zatrovala i blizakinje mržnjom prema njoj. Bez ikakvog valjanog razloga, izuzev majčinog otrova, mrzele su Sidni od prvog susreta. Nije bilo moguće okrenuti kormilo. Imale su sedamnaest godina kada se njihov otac oženio Sidni, lepom razvedenom plavušom s dve male devojčice, od devet i jedanaest godina. Činila je sve što

je bilo u njenoj moći da pridobije Endruove ćerke, ali njihova zloba usmerena ka njoj, kao i okrutnost prema njenog deci, konačno su je obeshrabrile. Uz Mardžorin bes koji podgreva njihovu mržnju prema njoj, nije bilo ničeg što je mogla da učini, i konačno je odustala. Jedva da su i progovorile s njom protekle nedelje i ponašale su se kao da je ona ubila njihovog oca, dok je ona bila sva skrhana od bola, kao i Sofi i Sabrina.

Džesi Barkli, Endruov advokat, došao je do kuće dan nakon sahrane. Morala je da zna. Šesnaest godina je proletelo, a Endru nikada nije promenio testament koji je napravio pre nego što su se upoznali. Džesi je delovao posramljeno kada je rekao Sidni kako je podsećao Endrua da izmeni testament kada su se venčali. Planirao je to, ali je nekako zapostavio tu obavezu, i mislio je da će imati mnogo vremena da to učini. Nije očekivao smrt u saobraćajnoj nesreći, niti da se razboli u njegovim godinama. Oboje su potpisali predbračni ugovor pre nego što su se venčali, kojim su zadržavali sve što su imali odvojenim, a i to je planirao da izmeni nakon izvesnog vremena provedenog u braku. Imao je samo četrdeset godina kad su se venčali, Sidni je bila u godinama u kojim su sad bile njegove ćerke. U trenu smrti, Endru je bio vitalan i u naponu snage, na vrhuncu uspeha i posvećen muž. Nije planirao da ostavi Sidni u situaciji u kojoj se sad nalazila, jednostavno nije stigao da promeni svoj testament i predbračni ugovor. Bio je zauzet životom, ne smrću. Slomilo bi mu se srce da je znao kako će stvari ispasti. Prema poslednjoj volji i testamentu koji je bio na snazi u trenu njegove smrti, sva imovina je pripala njegovim ćerkama. Budući da je testament napisan pre nego što ju je upoznao, nije bilo nikakvog procenta za njegovu drugu suprugu.

Kuća u kojoj su živeli pripala je njegovim ćerkama nakon njegove smrti, i čim su upoznate sa situacijom, istog dana kada i Sidni, njihov advokat je obavestio Džesija da žele da napusti

kuću u roku od trideset dana od smrti njihovog oca. Imala je dvadeset i dva dana da napusti njihov dom. U istom maniru, usled toga što još nije upoznao Sidni niti razmatrao drugi brak kad je sklapao testament, Endru je ostavio sva umetnička dela, imanje, investicije, sadržaj kuće i sve svoje bogatstvo svojim dvema ćerkama. Budući da je predbračni ugovor isključivao deljenje imovine, sve što je Endru kupio ili stekao tokom njihovog braka ostalo je njegovo, i sada je pripadalo njegovim ćerkama. Jedini izuzetak bili su pokloni koje je uručio Sidni, uz pismenu potvrdu.

Onog dana kada su saznale detalje testamenta, bliznakinje su se s pobedonosnim stavom zajedno pojavile u kući i počele su da popisuju srebrninu, umetnička dela, antikvitete i svu imovinu od vrednosti. Keli je već odnela dve vredne slike i jednu skulpturu svojoj kući, uz dozvolu svoje sestre bliznakinje, naravno. Nisu ništa rekle Sidni o tome, te je ona zatekla prazan prostor kad se vratila kući nakon što je po gradu plaćala račune. Sela je na kauč i uzdahnula, uvidevši šta će uslediti, i kako one nameravaju to da reše.

Keli i Kira su se već dogovorile da se Keli useli u kuću, budući da je udata i da ima decu, a Kira je želela da nastavi da živi u Njujorku u kući koju je posedovala.

Četiri dana nakon što je otkrila u kojoj se pravnoj poziciji nalazi kao Endruova udovica, Sidni se osećala ošamućeno i uspaničeno, ali još to nije podelila sa svojim ćerkama. Nije želela da ih zabrine, i bilo joj je potrebno da shvati šta može da uradi pre nego što im saopšti novosti. U osnovi, prema njegovom testamentu i poduprto njihovim predbračnim ugovorom, ona sad nije posedovala ništa od svega što su Endru i ona delili tokom šesnaest godina. Poklonio joj je nešto nakita, koji je imala pravo da zadrži, uz malu sliku neznatne vrednosti koju joj je kupio u Parizu tokom medenog meseca. Na njihovu desetu

godišnjicu, poklonio joj je udoban stan u Parizu, na levoj obali Sene. Bio je to jednosoban stančić u šarmantnoj staroj zgradi u gradu koji su voleli. Ali nije posedovao nikakvu raskoš koja bi privukla potencijalne kupce i omogućila da proda stan po visokoj ceni, ako bude primorana da ga sada proda.

Kad se udala, odrekla se karijere uspešne dizajnerke haljina u poznatoj firmi. To je bila teška odluka za nju, ali Endru je želeo da provodi više vremena s njim, i pritiskao ju je da ostavi veoma stresan posao kojim je izdržavala sebe i ćerke od razvoda, sedam godina pre nego što su se upoznali. Ideja o tome da više ne radi delovala je zastrašujuće ali privlačno, jer je tako mogla ne samo da bude više s njim već i sa svojim ćerkama. Konačno je podlegla njegovim molbama i ostavila posao mesec dana pre nego što su se uzeli. Od tada nije radila, a nakon određenog vremena je prestao i da joj nedostaje posao. Vodili su ispunjen život. Putovali su, provodili vreme zajedno, sa svojom dobrom decom, i jednom ili dva puta godišnje odlazili u svoj omiljeni grad, Pariz, kako bi obnovili romansu. Uživali su znajući da imaju stan tamo i da mogu da odu kad god požele. Sem toga, Endru je razliku u njihovom finansijskom statusu rešavao diskretno, uz nežnost i gracioznost. Održavao je zajednički račun uvek dovoljno punim da ona može da plati sve mesečne dažbine i kupi sve što poželi bez pitanja, i bez toga da se oseća poput socijalnog slučaja. Nikad je nije ispitivao šta kupuje, a nije ni bila ekstravagantna žena. Radila je teško da zaradi hleb pre nego što su se venčali, te je bila zahvalna na lagodnom životu koji joj je pružio, kao i na svemu što je činio za nju i njene dve ćerke. Iako nije imala sopstvena primanja, budući da je prestala da radi, dobro su živeli od njegove darežljivosti punih šesnaest godina. I sada, iznenada, preko noći je njena situacija postala grozna. Jedini novac kojim je raspolagala bio je preostali novac na zajedničkom računu, a nakon što plati račune

krajem meseca, malo će novca ostati na njemu. On je obično prebacivao pare na račun jednom mesečno, tako da trenutno na njemu gotovo da nije bilo nekog viška, tek iznos dovoljan da preživi nakratko, ako bude oprezna s novcem, ali ne zadugo i ne zauvek. Da joj je ostavio makar mali deo svog bogatstva, bila bi situirana do kraja života, iako nikada nije ni pomišljala na to.

Četiri noći je probdela, razmišljajući o svojoj situaciji i pokušavajući da smisli sledeći korak. Plakala je za njim i zbog iznenadnog gubitka muža kog je duboko volela, s kojim će morati da nauči da živi. I pored toga, morala je da nađe način da izdrži sebe, i to brzo. Bilo joj je potrebno mesto za život, i način da plati kiriju i da se prehrani nakon što istekne novac sa računa. Sve ostalo je pripadalo Keli i Kiri sada. Rekle su da može da zadrži svoju odeću i kola, i nešto malo ostalih stvari. Pobedile su, i Endru im je dopao šaka iako to nije planirao, time što nije izmenio testament nakon ženidbe. Da je mogao naslutiti da bi se nešto takvo moglo desiti, nikada je ne bi ostavio njima na milost i nemilost. Bio je vrlo svestan koliko su zlobne prema Sidni, i dosta puta je grdio ćerke zbog toga.

Obe njene ćerke imale su dobar posao i izdržavale su se same, uživajući u povremenoj novčanoj pomoći svog očuha. Ali Sidni je bila u potpunosti materijalno zavisna od njega od trena kad je napustila posao i oni se venčali. Njen prvi muž ju je ostavio bez novca, izuzev njene plate, i isplatio je siću kao alimentaciju za devojčice. Upoznao je imućnu ženu i preselio se u njenu kuću u Dalasu ubrzo nakon razvoda, retko viđajući ćerke. Dve godine kasnije, on i njegova nova supruga su poginuli kada se mali privatni avion srušio nakon što su bili u Zimbabveu na safariju. Endru se ponašao kao otac prema njenim ćerkama otkako su se venčali, i izdržavao je i njih nakon što je Sidni dala otkaz na poslu, sve dok se devojke nisu zaposlile i mogle same da se izdržavaju. Odškolovao je obe njene ćerke,

budući da ona to nije mogla da uradi. Uvek je bio divan prema njima, i zainteresovan za sve čime su se bavile. A sada su ga i one izgubile.

Sidnina iskrena patnja zbog gubitka Endrua bila je udružena sa užasom nad tim šta će joj se dogoditi kada se račun isprazni, što će se desiti vrlo brzo. Iz života punog stabilnosti, sigurnosti, luksuza, bila je prognana u neizvesnost. Bila je van tržišta rada i sveta dizajna predugo da bi sad mogla da nađe zaposlenje lako, posebno u svojoj struci. Nije bila upućena u kompjuterske tehnike pomoću kojih su savremeni dizajneri izrađivali crteže. I dalje je skicirala na tradicionalan, staromodan način. Bila je iza vremena i praktično bez opcija za zaposlenje nakon šesnaest godina van biznisa. Ostvarivala joj se najgora noćna mora.

Izgubila je Endrua, i nakon godina zavisnosti od njega, više nije mogla samu sebe da izdržava, izuzev konobarisanjem ili prodajom cipela. Ništa drugo nije mogla da radi. Nije mogla da dobije posao čak ni kao asistent ili sekretarica bez poznavanja aktuelnih kompjuterskih programa. Njen jedini talenat bio je dizajn, ali njene veštine i kontakti su zastareli.

Iz noći u noć nakon sahrane sedela je budna u svojoj spavaćoj sobi, sa upaljenim svetlima i blokčićem u ruci, praveći liste svega što bi mogla da proda i pokušavajući da proceni koliko bi novca moglo to da joj donese. Nakit koji joj je Endru dao je bio lep i dopadao joj se, ali nikada joj nije poklonio neki skup komad, a nije to ni želela od njega. Mnogo više je trošio na umećničku kolekciju, koja je imala veću vrednost i koju su brižljivo zajedno popunjavali, a sada je svaki komad pripadao njegovim ćerkama, budući da je sve kupio svojim novcem i da joj nikada nije namenio ništa od toga konkretno. Posedovala je stan u Parizu, i želela je da ga brzo proda. Biće joj potreban novac za život. Bez obzira na to koliko ga je volela, morala je sada da ga stavi na tržište nekretnina. Za garderobu i ne bi uspeła da

uzme neki značajan iznos novca. Ništa drugo joj nije padalo na pamet. Sve čega bi se prisetila potpadalo je pod „inventar kuće“ i bio je deo njegovog imetka i samim tim pripadalo Keli i Kiri, prema njegovom testamentu. Samo je Endruov advokat znao koliko je ozbiljna njena situacija bila, i zaklela ga je na tajnost. Nije želela da prestravi Sofi i Sabrinu, jer su se nosile sa sopstvenom tugom zbog gubitka Endrua. Deljenje rastuće panike s njima ne bi ništa promenilo niti bi joj bilo od pomoći.

Nešto malo više od nedelju dana posle nesreće, otišla je do grada ne rekavši nikome. Srela se sa agentom za nekretnine kog je našla na internetu i koji je oglašavao delimično opremljene stanove za kratkotrajni najam. Morala je da se iseli iz svog doma u Konektikatu za tri nedelje. Pokušavala je da razmišlja jasno i da napravi plan, jer je znala da joj bliznakinje neće dozvoliti da ostane ni dan duže. Nakon što je pogledala pet zaista mračnih stanova na krajnjoj Istočnoj strani, u depresivnim, loše održavanim zgradama, našla je mali jednosobni apartman, s malenom drugom sobom za koju su rekli da može biti korišćena kao ostava, kancelarija, ili dečja soba. U nju bi mogla da stavi kutije. Cena je bila razumna, zgrada ružna, nije bilo klima-uređaja, a dnevna soba je bila spojena s malom kuhinjom. Nameštaj je bio iz *Ikee* i uglavnom nov, s pokojim detaljem iz radnji polovnih stvari. Trgovac nekretninama je rekao da vlasnik studira u inostranstvu godinu dana i da je voljan da izdaje stan iz meseca u mesec. Sidni je znala da će njene ćerke biti šokirane kada ga vide, i nije planirala da im kaže za to odmah. Nije bilo potrebe još da znaju kakve su je okolnosti zadesile. Nadala se da će, kada proda stan u Parizu, moći da se izdržava od toga dok ne nađe posao. Stalno je podsećala sebe da je sa četrdeset godina još mlada i da može da započne novi život, ali srce joj je bilo poput kamena u grudima kad je potpisivala ugovor za zakup opremljenog stana. Morali su da provere njene kreditne

reference, ali je trgovac nekretninama uverio da će sve biti u redu. Čuvši to, Sidni srce zakuca jače. Osetila je vrtoglavicu pri pomisli da se odriče doma u kom je živela toliko godina.

Počela je da se sprema za Pariz te noći kada se vratila u Konektikat. Sidni je poslala imejl agentkinji za nekretnine u Parizu tog popodneva, i dogovorili su se da se nađu u njenom stanu za dva dana. Nije zvučala ohrabrujuće kad je stavljanje stana na prodaju u pitanju. Sidni je još odlučivala koju garderobu da ponese, kada ju je omelo zvono na vratima. Zaprepastila se ugledavši pred njima ženu koju je znala godinama, ali s kojom nikad nije bila bliska. Primetila ju je na sahrani i tada se iznenadila što je vidi. Upoznale su se kada su im ćerke išle zajedno u školu, i povremeno naletale jedna na drugu u piljari, a sada je ona stajala pred vratima sa kutijom u rukama, koju je uručila Sidni.

„Bila sam na putu ka kući, i pomislila da svratim i vidim kako si. Jesi li nešto jela danas?“, upita Veronika sa iskrenom zabrinutošću, kao da su bliske prijateljice. Bila je nekoliko godina starija od Sidni i razvedena već koju godinu. Bila je zgodna žena, igrala je tenis često i ostala u dobroj formi, ali je pričala previše i Sidni nije imala energije ni želje da se bavi njome nakon celodnevnog razgledanja stanova po Njujorku. U poređenju s kućom u kojoj je živela, bilo je depresivno i razmišljati o odabiru novog stana koji je bio veličine ormara. Nije mogla ni da zamisli šta će joj ćerke reći kada ga vide.

„Dobro sam“, reče Sidni, izgledajući umorno dok je stajala pored dovratka. Nije želela da deluje nezahvalno, ali nije želela ni da je pozove unutra. „Bila sam u gradu čitav dan. Morala sam da obavim nešto tamo. I upravo se pakujem. Došla sam kući nedavno.“ Kuća je iza nje delovala mračno, ali Veronika nije reagovala na nagoveštaj. Delovala je odlučno u tome da dopre do Sidni, koja nije imala želju nikoga da vidi, a nekmoli

ženu s kojom godinama nije provodila vreme i s kojom nikad nije bila bliska.

„Ideš nekud? Hoćeš da ostaneš s devojkaama u gradu? Mogu da provedem noć s tobom kad god poželiš, ako ne želiš da budeš sama.“ To je bilo poslednje što bi Sidni poželela. Iako je bila sigurna da je ponuda dobronamerna, zvučala je nametljivo.

„Ne, u redu sam. Idem u Pariz, da se bavim našim stanom tamo.“

„Seliš se tamo?“ Veronika je delovala radoznalo dok su nastavljale da stoje na vratima. Veronika se iznenada zapita da li Sidni prodaje i kuću u kojoj su ona i Endru živeli. Bila je to spektakularna kuća na prostranom terenu s predivnim vrtom, iako je bilo potrebno mnogo vremena, ljudi i novca za njeno održavanje, ali bilo bi teže za nju da je održava sama bez Endrua.

„Ne, ne selim se u Pariz“, odgovori uz uzdah Sidni, spustivši gard i pomerivši se u stranu kako bi Veronika mogla da uđe, što je uradila odmah i pratila je do kuhinje. Sidni joj ponudi ledeni čaj i sedele su za šankom od crnog granita nekoliko minuta. Veronika ju je ispitivala oko stana u Parizu, dok je Sidni stavljala kiš koji joj je donela u frižider. „Ne mogu da zamislim da koristim taj stan ponovo bez Endrua. To je bilo naše posebno mesto.“ Izgledala je očajno dok je to izgovarala. „Prodaću ga.“

„Moraš da usporiš“, reče Veronika ozbiljno. „Znaš kako kažu, ne prave se tako velike odluke dok ne prođe godinu dana od gubitka. Zažalićeš kasnije. Možda poželiš da provodiš vreme tamo, ili u Njujorku sa Sofi i Sabrinom. Na tvom mestu, ne bih pravila neke ishitrene poteze.“ Sidni je oklevala dug minut pre nego što je odgovorila. Nije želela da joj daje sve krvave detalje i da se pouzda u nju, ali svakako bi saznala nešto od toga.

„Stvari su komplikovanije od toga. Bliznakinje su nasledile ovu kuću. Selim se krajem meseca. Keli i njena porodica se useljavaju. Pokušavam da isplaniram šta dalje.“ Veronika je

delovala zapanjeno, dok je Sidni pokušavala da sve predstavi jednostavnim, a ne poput udarca kakav je bio. Ali Veronika nasrnu na vesti kao mačka na miša.

„Ti se *iseljavaš*? Za tri nedelje? Zar ne možeš da ostaneš ovde još šest meseci ili godinu dana?“ Bila je šokirana kada je čula da Endruove ćerke, a ne njegova supruga, nasleđuju kuću. Ali ne više nego što je Sidni bila iznenađena. Pokušala je da zvuči mirno i lagodno dok je odgovarala, kao da je to očekivala. Bilo je previše sramotno postupiti drugačije i otkriti koliko je uznemirena. Iz poštovanja prema Endruu, pokušala je da sve prikaže malo boljim Veroniki, gladnoj informacija koje Sidni nije htela da joj pruži. Međutim, sedela je u Sidninoj kuhinji i očigledno nije želela da ode. Dala je kiš za poverljive informacije. Sidni se priseti kakva je tračara bila.

„Ako moram da se selim, mogu to i sad da uradim“, reče hrabro. „I trebalo bi da sredim stvari u Parizu.“

„Da li su one nasledile i to?“ Veronika je izgledala prestrašljeno, želeći svaki detalj.

„Ne, poklonio mi je stan u Parizu. Ali kuća je njihova, i sve u njoj.“ Veronika je dugo sedela nemo i gledala je, i Sidni je želela da ona ode.

„Makar ćeš se zabaviti kupujući novu kuću ili stan i opremajući je.“ Trudila se da zvuči pozitivno. Sidni nije komentarisala izrečeno, ali nije mogla da se bavi nikakvim kupovinama, ako planira i da jede. „Kada ideš u Pariz?“

„Letim sutra uveče. Vraćam se za nekoliko dana.“ Ustade, nadajući se da će tim dati podstrek Veroniki da ode. Razgovor ju je dodatno izdeprimirao, i Veronika konačno odreagova na signal i krenuše ka vratima.

„Pozovi me. Možemo da ručamo, ili mogu da ti pomognem da se spakuješ ili šta god.“ Sidni nije imala želju za publikom dok cepa svoj život u čast bliznakinja. Suočavanje s njima u kući

i van nje, proveravanje srebrnine, kristalnog posuđa i umetničkih dela, bilo je dovoljno loše samo po sebi. Želela je da poslednje dane u kući provede sama, oplakujući gubitak svog života na miru. Nije samo neočekivano izgubila čoveka kojeg je volela već i svoj stil života, svoj dom, status udate žene, čak i osećaj sopstva. Ko je bila sada bez Endrua? Odjednom je postala sirotica, prethodno udata za veoma imućnog čoveka. Osećala se kao da se otisnula sa litice u ambis.

Veronika je zagrlila i ode, a Sidni se pope na sprat da dovrši pakovanje, osećajući se gore nego što se osećala pre posete. Poslala je imejl ćerkama i rekla im da ide u Pariz na nekoliko dana, a potom ležala budna u kandžama teskobe čitave noći.

Veronika je pozvala ujutru i ponovo joj rekla koliko joj je žao zbog kuće. „Nisam oka sklopila cele noći brinući se za tebe“, reče ona, a Sidni nije dodala da ni ona nije spavala. Nije bilo poente. Nije ni želela da Veronika shvati koliko je potresena zbog kuće, i zbog čega je to tako. To je se nije ticalo. Nakon toga, njena mlađa ćerka, Sofi, pozvala je zabrinuta za nju.

„Zašto ideš sada u Pariz, mama? Čemu žurba?“

„Samo želim da sve organizujem, a i previše je tužno biti ovde sâm. Nekoliko dana u Parizu bi mi možda činilo dobro.“ Pokušala je da zvuči vedro, i obećala je da će je zvati čim se vrati.

Njena starija ćerka, Sabrina, slala joj je poruke između sastanaka, i rekla joj da se čuva i da bude oprezna jer putuje sama. Obe ćerke su bile zabrinute za nju, što im je svima bilo novo. Nikada ranije se nisu brinule u vezi s njom, i nije joj se dopadalo da bude predmet njihovog sažaljenja. Nisu čak znale ništa o kući još. Znale su da im Endru nije ostavio ništa, ali bile bi prestravljene kada bi znale da je i ženu ostavio bez ičega. Sve je išlo bliznakinjama, zasluživale one to ili ne, a Sidni i njene ćerke su znale da one to ne zaslužuju, ni na koji način.

Uhvatila je autobus do aerodroma na vreme da stigne na let *Er Fransa* u deset uveče. Putovala je biznis klasom, iako je Endru preferirao putovanja prvom, ali ti dani su za nju sada bili gotovi. Iskoristila je skupljene vazdušne milje za plaćanje karte za biznis klasu, kao poslednji tren luksuza i komfora. A želela je i da spava u avionu. Ponudili su joj pun obrok tokom leta, što je odbila. Nije ništa jela, ali nije bila gladna, i nije želela obrok od pet jela u to doba. Spustila je sedište i sklopila oči, prisećajući se poslednjeg puta kada su ona i Endru išli u Pariz, pre šest meseci, za Novogodišnju noć. Misao o tome terala je na suze, koje su se kotrljale preko trepavica niz obraze dok je pokušavala da zaspi. Konačno ju je uspavalo jednolično brujanje aviona, a probudila se kad su se spremali da slete na aerodrom *Šarl de Gol* i kad ju je stjuardesa zamolila da podigne sedište. Nad Parizom je sijalo sunce, sletanje je proteklo glatko, i trenutak kasnije, stajala je kod prtljaga, čekajući svoju torbu. Nije putovala kao VIP, kao što je to činila sa Endruom. Bila je samo jedna žena koja je išla u Pariz da proda stan koji voli.

Pokušavala je da ne razmišlja o tome, kao ni koliko je poslednje putovanje ovde bilo zabavno, dok je ulazila u taksi i davala vozaču adresu, verovatno poslednji put.